

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 213.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἀναστήσασθαι, ἔχεις τὴν ὡραίων, ἔχεις τὸ σάββατον, ἔχεις δυομῆν ἡλίας, καὶ μετὰ τὸ σάββατον ἀνάστη, ἔχεις τὴν ἀφαιδρος, τὴν δὲ μέσση πληρώσας. ἐν τρισὶ γὰρ ἔπει ἀναστήσασθαι, ἔχεις μετὰ τρεῖς ἡμέρας. λύσατε γὰρ, φησὶ, τὸν ναὸν τῶτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτὸν. καὶ ὁ ὡραίων, δὲ ὡραίων, τότε ὁ θάνατος πενήσθαι ἰσχυροτέρω θανάτῳ δεδῆκε ἐλεγε. ὑγιάσθημεν μετὰ δύο ἡμέρας, ἐν τῇ τρίτῃ ἀναστήσασθαι, καὶ ζήσασθαι ἐν αὐτῷ. εἰ δὲ τὸ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς ἡμέρας ὡραίων, εἰ ποιοῦμεν, ὅτι τῷ ἔλασθαι αὐτῶν, πεπληρωκέ τὴν ἐπαγγελίαν. μία γὰρ ἡμέρα λέγεται, τὸ τῷ πεσάρον καὶ εἰσοσι ὡρῶν διάστημα, καὶ εἴτε ἐν τῇ πρώτῃ, εἴτε ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶτον πεσάρον, ἢ ἀπὸ τῆς αὐτῆς αὐτῶν ἡμέρα λογίζεται, εἴτε ἐν μέλλοντος ἡλίας δυομῆν τεθῆναι, εἴτε ἐν ἐκείνῃ ἡμέρᾳ ὡραίων τῷ μνησῶν, αὐτῆ αὐτῶν λογίζεται. εἰ δὲ καταδύσῃ, ἔπειρος τεθῆναι, ἢ δευτέρα. πῶς αὐτῶ μῆρας μῆρας, τὰ γὰρ δὲ δὲ μῆρας ὡραίων μετὰ τὸ γνομῆρας, ὁ μὲν λέγεται τῇ πρώτῃ, ὁ δὲ τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τῷ τεθῆναι, ὅτι πᾶσι δῆλον καθεστῆκε καὶ σαφές, ὅτι τῷ ἔλασθαι μῆρας, ὁ μὲν τὸ παρεληλυθός, ὁ δὲ τὸ ἐπὶ ἡμερονύκτιον ἐκληρώσασθαι, τὸ δὲ εἰσοσι πεσάρον ὡρῶν συμπληρῶν υδρον. εἰ τοίνυν καὶ ἡ ἀκριβὴς τῷ γέρον κατανόησις, τὸ το βῶα, τί μάλιστα κόπῃσιν ἑαυτοῦς οἱ τῆν ἀλήθειαν μὴ ἠληθεύκειναι ἰσχυροί, εἰς ὁμοίους

ad exactam & accuratam huius quaestio- nis explanatione descendendum est, illud dixerim: Tertio die resurrecturū se dixit. Habes parasceue, habes Sabbatū, vsque ad Solis occubitū. Ac post Sabbatū resurrexerit, attacto quidē utroque die, medio autē expleto atque confecto. In tribus enim diebus resurrecturum se dixit, non autem post tres dies. Soluite namque templum hoc, inquit, & in tribus diebus excitabo illud. Atque item Propheta vaticinās, his verbis utebatur: Tunc mors lugebit, fortiore morte deuicta. Sanabit nos post duos dies: in tertio resurgemus, ac viuemus in eo. Quōd si tres dies ac noctes nobis obitiant, illud dixerim, quod hoc ipso quōd eas attigerit, id quod pollicitus fuerat, impleuerit. Vnus enim dies quatuor & viginti horarum spatium appellatur: atque siue in prima, siue in postrema harū quispiam in lucem prodeat, aut è vitā discedat, hic ipsi dies computatur. Verbi gratia: Si Sole ad occasum vergentē quispiam nascatur, sit autē dies illa prima mensis, hæc ipsi ascribetur. Si autem, cū iam occiderit, alter procreetur, secunda. Qui sit igitur, ut cū vnica duntaxat, imō fortasse ne vnica quidem hora intercesserit, ille prima, hic secunda die in lucem editus fuisse dicatur? Nimirum quia id cūctis perspicuum & manifestum est, quōd ob attactū solum, ille quidem præteritum, hic autem insequētē diem, qui viginti quatuor horarum curriculo conficitur, expleuit. Quapropter cū exacta quoque temporum consideratio hoc clamet, quid frustra seipfos contundunt, qui veritatē à veritate aberrasse affirmant?

Πέτρος. σιγ

Petro. 213.

Τὸ φάσκοντες εἶναι σοφοί, ἐμωράθησαν, καὶ ἀφ᾽ οὗτου, ὡ σοφῆ, ἐρηται. ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς μὲν ὄγκος ἦν πολὺς ἀληθείας χρεῶν, παρὰ δὲ ταῖς γραφαῖς ἀλήθεια κόμπη καθαρεύουσα. τέπε μὲν οὐδ' ἀνδρείας ἐδῆ καὶ συνέσεως πολλῆς, πᾶσαι πειθαρότητα

Illud, dicentes se esse sapientes, stulti facti sunt, propterea dictum est, quia apud eos quidem ingens tumor erat veritate carens, apud Scripturas autem veritas ab omni fastu pura. Quocirca tum temporis magna fortitudine ac prudentia opus erat, quæ omne verborum lenocinium

scitè ac venustè comparatum, mendaciumque, tanquam verum callidè exhibens, denudaret. Nunc autem ab ipsis etiã rusticis ipsorum error deprehendi potest.

Apollonio 214.

Eleemosynam à probro & contumelia puram atque immunem esse oportet. Nã qui ei hæc adiungunt, fragranti vnguento cœnum admiscunt, atque accipientium animas percutiunt. Quæ enim cum probro porriguntur, etiam si maxima sint, accipientibus minimè iucunda sunt: tametsi alioqui necessitate constricti contumelias tacitè ferat. Cùm autem etiam perexigua sunt, atque cum contumelia præbentur, intolerandam quandam egentium animis tempestatem pariunt. Nam de his qui non modò nihil largiuntur, sed etiam pauperes conuitiis & maledictis incessunt, ne mentionem quidem facere opus est. Omnem quippe feritatis & crudelitatis immanitatem excefferunt. Eos enim qui ad se, tanquam ad portum, appellant, pessundant, dum nec ea, quorum penuria laborant, suppeditant, & præterea contumelias adiciunt. Quocirca pauperibus leniter & placidè respondere oportet, ac pro viribus præbere, atque eleemosynam, tanquam ingenuam quãdam & nobilem virginem, occultare, ac non omnibus eam propalare. Quòd si quis vnde supplicis hominis calamitati solatium afferat, non habeat, pacato ac leui animo ipsi respondeat. En enim: Melior est sermo quàm donum: & vtrumque apud virum gratiosum.

Euoipio Episcopo. 215.

Tu quidem, vulgi fortasse sententiam sequens, grauius eam peccasse dixisti, qui virgini vim attulit, quàm qui eam ad stuprum induxit. Ego verò ipsam rei naturam attendens, sic existimo (etsi enim nouum & insolens esse videbitur quod dicturus sum, tamen, quia verum est, id dicam) eum qui sermonis blanditiis eam illexit, flagi-

κακοψευδήν, καὶ ἐπιτρέχον τὸ ψεύδος ὡς ἀληθὲς παρεισώσαν. Σπυγμικῶσι. νυνὲ δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγροικοῖς ἢ πλάνη αὐτῶν εὐφώρατος γέγονεν.

Απολλωνίου. σιδ.

Τὴν ἐλεημοσύνην καὶ καθαρὴν ὑβρείως καὶ ὀνειδῶδες εἶναι. οἱ γὰρ σκάνη ταῦτα μὴ γινώσκοντες, εὐάδει μὴ ὡς διασπυγμικῶσι βόρβοροι, καὶ τὰς τῶν λαμβανόντων πλῆθεις ψυχὰς. τὰ γὰρ μετ' ὀνειδῶδες παρεχόμενα καὶ μέγιστα ἢ ἔχ' ἡδίστα τοῖς λαμβάνουσιν, καὶ ἄλλο τι ἂν ἀνάσκη, σιγῇ σέσωσι τὰς ὑβρεῖς. ὅταν δὲ καὶ ἐλάττω ἢ, καὶ μετ' ὑβρείως παρέχεται, ἀφορητὸν πᾶσι χειμῶνα ταῖς ψυχαῖς τῶν πενιθῶν πικτεῖται. γὰρ τῶν μὴ τε παρεχόμενα, ἀλλὰ ἔλοιδροῦντων ἔδδ' ἐμνήσθη καὶ. πᾶσιν γὰρ ὑπεβλήθησαν θρησκείας ἀρχιότητες. τοῖς γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ὡς πρὸς λιμνὰς, καταίροντας καταδύσασιν, μὴ τε τι ἀναγκάσει πληροῦτες χρεῖαν, ἀλλὰ καὶ ὑβρεῖς πρὸς πῶντες καὶ ποιητοῦ ὡς ὡς σπυγμικῶσι τοῖς δεομένοις, καὶ καὶ δύνανται παρέχειν, κρύπτειν τε ἐλεημοσύνην, ὡς ὡς ἐλευθέρων πᾶσι καὶ εὐγενῶν καὶ σφόδρα παρθένων, καὶ μὴ πᾶσιν αὐτῶν σκωπόμεναι. εἰ δὲ μὴ ἔχει πᾶσι δι' ὧν ὡς μὴ θησεται τὸν ἱκέτην, σπυγμικῶσι αὐτῶν εἰρηνικῶς ἐπιφάνηται. ἰδοὺ γὰρ λόγος ὑπερδύμα ὁ γὰρ καὶ ἀμφοτέρω παρὰ αὐτοὺς κεχρημένω.

Εὐοπίου ἑπισκόπου. σιι.

Αὐτὸς ἐδὲ τῆ τῶν πολλῶν διατολῆ ἴσως ἐπόμνος χαλεπώτερον ἔφησεν τὸν βιασάμενον παρθένοι τῆ πείσματος. ἐγὼ δ' αὐτῆ τῆ σπυγμικῶσι πρὸς τῆ φύσιν, ἡγούμενος εἰ γὰρ καὶ παρὰ δόξον εἶναι δοξοῖ τὸ λεημοσύνην, ἀλλ' ὅμως ἀληθὲς ὄν λελέγεται, ὅτι ὁ πείσματος τῆ βιασάμενος ἐναγέστερος τυγχάνει.